

Davetsiz Misafir

– Beyza Kardanadam · 15 Nisan 2026



Yazın başındaydık, takvimler Haziran'ı gösteriyordu. Okulların kapanmasına iki haftadan az bir zaman kalmıştı. Bir okul yılı daha bitiyordu. Ama gelin, bunu bir de bana sorun. Sabahları çocuklar uykunun sıcak kollarından kopmamak için direnirken, ben her gün onları rüyalarından çekip alan bir oyunbozan gibi hissediyordum kendimi. Odaları arasında defalarca gidip geliyor, sabrımı ve sesimi aynı anda tüketiyordum.

Nihayet iki oğlumla birlikte evden çıkabilmiştik. Onları okula bırakacak, ardından işime geçecektim. Araba garajda değil, bahçedeydi. Yine de garaja indik; kapıyı açmak için kumandaya bastım. Kapı ağır ağır yukarı kalkarken, sol köşede, bir metreyi bulan siyah ince hortum gibi bir şeyin hafifçe sallandığını fark ettim.

-Yılan! diye bağırdı çocuklar.

-Yok artık, dedim, ama içimde ince bir şüphe kıpırdanmıştı bile. Bir anlık tereddüdün ardından hızla geri çekildik. Evet, gerçekten de bir yılanı. Kapıyı kapatıp arabaya doğru koştuk.

İlk şaşkınlığı atlatmıştık ama itiraf etmeliyim ki en çok ben korkmuştum. Nereden gelmiş olabileceğini düşünürken gözüm yolun karşısındaki büyük site inşaatına takıldı. Hafriyat çalışmaları sürüyordu. Belki yuvası bozulan bir yılanı. Belki de yalnız değildi.

Sebebin o an bir önemi yoktu. Hemen site görevlisini aradım:

-Bizim garajda yılan gördük. İçerideki kapı kilitli değil, rica etsem ilgilenir misiniz?

Zekai Bey, hiç tereddüt etmeden, sakin bir sesle:

-Ben hallederim, dedi.

Telefonu kapattıktan sonra çocuklara dönüp:

-Bakın, hiç korkmadı.. Zekai Beyin tavrı , köy hayatının insana kattığı o doğal cesareti hatırlatıyordu. Demek ki daha önce de yılanla karşılaşmış. Belki de adam köyde büyümüştür. Aslında herkes biraz köyde yaşamalı. Gerçek kahramanlar oralardan çıkar, diye de ekledim.

Ali hemen atıldı:

-Anne, ne kadar abarttın! O zaman Örümcek Adamda köyde büyümüştür.

Gülümseyerek, olabilir, dedim.

Artık Zekai Bey'in yılanı bulacağından emindim.

Gün benim için uzadıkça uzadı. Saatler geçmek bilmedi. Öğleden sonra üç gibi dayanamadım, tekrar aradım:

-Zekai bey, yılanı bulabildiniz mi?

Adam sakın bir ses tonuyla:

-Tabii buldum. Bir sopaya sarıp uzak bir yere bıraktım. Bir yuva bulur, gider, dedi.

İçime bir rahatlama gelmişti. Üstelik onu öldürmemişti. Bu incelik, bu merhamet alkışlanacak cinstendi. Birkaç kez teşekkür ettim.

Sonra devam etti:

-Ana yol üzerinde en az iki metre uzunluğunda bir yılanın arabalar tarafından ezildiğini gördüm. Her nedense bu mahallede çok yılan var.

-İnşallah doğa kendi dengesini bulur, diyebildim.

Akşam çocukları sıkı sıkı uyardım. Pencereleri dikkatle açın ve oda havalandırması bitince hemen kapatın. Bir süre böyle devam edelim.

Sonra onlara rahmetli babamın yılanla ilgili anısını anlattım. Babam çocukken bahçede süt içtiği sırada bir yılan görmüş. Hiç düşünmeden yılanı başından yakalayıp elindeki kaşıkla vurmaya başlamış. Bu durumu gören ablası ise korkudan oracıkta bayılmış. Babam bu olayı hep gülerek anlatırdı. Arkasından da "Ne korkusuz çocuktum" derdi. Oysa bu durum, korkunun henüz tam öğrenilmediği çocukluk yıllarının verdiği o saf cesareten kaynaklanıyordu.

Çocuklar gülümsedi. Mehmet yılan ısırığı ile ilgili nette şunları buldum;

-Hindistan'da her yıl zehirli yılan ısırıklarından kaynaklanan yaklaşık 50.000 ölüm vakası yaşanmaktadır.

Yılan zehirlenmeleri, özellikle Engerek türlerinin ısırıkları sonrası gelişen ciddi tıbbi acil durumlardır. Bu zehirler, ısırılan bölgede doku hasarına yol açarak doku ölümü oluşturabilir. İlerleyen vakalarda şiddetli şişlik ve basınç artışı nedeniyle kompartman sendromu gelişebilir. Ayrıca açık yaralar üzerinden oluşan ikincil enfeksiyonlar, durumu daha da ağırlaştırarak tedavi edilmezse uzuv kaybına (ampütasyon) kadar gidebileceğini okudu.

On gün sonra;

Sitenin WhatsApp grubuna bir fotoğraf düştü. Zekai Bey'in bulunduğu blokta, ikinci katta çekilmişti.

Fotoğrafta, daha önce gördüğümüz o yılanın cansız bedeni vardı.

İçim bir garip oldu. Hemen Zekai Bey'i aradım:

-Yılanı uzağa bırakmamış mıydınız? Yoksa siteyi yılanlar mı sardı?

Kısa bir sessizlikten sonra:

-Hayır dedi. O gün size öyle söyledim. Siz ve çocuklar korkmayın diye.. Benim de aynı yaşlarda çocuklarım olduğundan, korkup etkilenmelerini istemedim.

Ne diyeceğimi bilemedim.

Belki doğru olan gerçeği söylemekti... Ama o, çocukları tedirgin etmek istememişti. Konu orada kapandı.

Bu olayın sonunda kimse zarar görmese de; İnsan birinin yalanına birkaç kez şahit olduğunda ondan uzaklaşır. Çünkü yalan, güvenin en açık düşmanıdır.